

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 20 Ročník XIV 19. listopadu 2017

Drazí farníci,

církevní rok jde do finále, po loňských vánocích jsem říkal: „Za chvíli je advent!“, někdo se tomu smál – a hele, advent za dveřmi!

Začněme se ohlížet za tím, co nám Bůh v tomto roce dal, za výročími, zvláště tím fatimským... Proto jsem vybral kázání svatého otce Františka ze dne, kdy svatořečil malé vizionáře. Jistě stojí za to si připomenout neslavné stoleté výročí tzv. „velké říjnové socialistické revoluce“, která způsobila tolik utrpení, nespravedlnosti, tolik konfliktů, válek a nebezpečí atomové války...

Cítíte kontrast těchto dvou výročí? Je přímo do očí bijící! Kéž bychom uměli porozumět záměrům Božím a dílu pokorné Matky... Kéž bychom objevili krásu naší spolupráce s Mariiným Neposkvrněným srdcem, kéž bychom přijali její výzvy k smírným svatým přijímáním o prvních sobotách a spolu s ní prosili Boha za odpuštění všech urážek, jež lidé vědomě činí na vrub Bohu i jeho Církve...

Kristu Králi se dejme do služeb, jen jeho ctěme a poslouchejme, ať ovládne naše ubohá srdce a dá našim krokům jistotu... Ježíši Králi, ujmi se vlády!

Pater Petr

Bůh nás stvořil, abychom byli nadějí pro druhé

(homilie papeže při kanonizační liturgii bl. Františka a Hyacinty Martových, Fatima)

„Na nebi se objevila [...] žena oděná sluncem“ – prohlašuje vizionář z ostrova Patmos v Apokalypse (Zj 12,1) a poznamenává, že byla v jiném stavu a měla porodit syna. Potom jsme v evangeliu slyšeli Ježíše, jak říká učedníkovi: „To je tvá matka“ (Jan 19,26-27). Máme Matku! „Tak krásná paní,“ komentovali to onoho požehnaného dne, 13. května před sto lety, cestou domů mezi sebou fatimští vizionáři. A večer se Hyacinta nedokázala udržet a vyjevila tajemství mamince: „Viděla jsem dnes Madonu.“ Viděli nebeskou Matku. Stejným směrem jako jejich oči se dívaly oči mnohých, ale... nespátřily nic. Panenská Matka sem nepřišla, abychom ji viděli. Na to budeme mít celou věčnost, rozumí se, pokud dojdeme do nebe.

Ona však předpovědí a varováním před nebezpečím pekla, kam směřuje – často předkládaný i vnucovaný – život bez Boha a znesvěčující Boha v Jeho stvoření, nám přišla

připomenout Světlo Boha, který přebývá v nás a přikrývá nás, neboť – jak jsme slyšeli v prvním čtení, „dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu“ (Zj 12,5). A podle Luciiných slov se tři vizionáři nacházeli ve Světle Božím, které vyzařovalo z Madony. Přikryla je svým pláštěm ze Světla, které jí dal Bůh. Podle mínění a cítění mnoha, ne-li přímo všech poutníků, je Fatima především tímto pláštěm Světla, který nás přikrývá tady stejně jako kdekoli jinde na Zemi, když se utíkáme pod ochranu Panenské Matky, abychom Ji prosili, jak učí [modlitba] Salve Regina, „ukaz nám Ježíše“.

Draží poutníci, máme Matku. Přimknuti k Ní jako děti prožíváme naději, která spočívá na Ježíši, protože, jak jsme slyšeli ve druhém čtení, „v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění“ (Řím 5,17). Ježíš svým nanebevstoupením usadil vedle nebeského Otce naše lidství, které přijal v lůně Panenské Matky a které už nikdy neopustí. Upevněme jako kotvu naši naději v onom lidství umístěném na nebi po Otcově pravici (srov. Ef 2,6). Tato naděje ať je v životě nás všech vzpruhou! Nadějí, která nás nese neustále, až po poslední výdech.

V síle této naděje jsme se shromáždili tady, abychom poděkovali za nespočetná požehnání, kterých se nám z nebe dostalo během těchto sta let, která plynula pod pláštěm Světla, jež Madona, počínaje tímto Portugalskem oplývajícím nadějí, rozprostřela do čtyř rohů Země. Díváme se na příklad svatých Františka a Hyacinty Martových, které Panna Maria uvedla do nezměrného moře Božího Světla a přiměla je, aby se klaněli Bohu. Odtud se jim dostávalo sil k překonávání protivenství a utrpení. Boží přítomnost se stala konstantou jejich životů, což se zřetelně projevuje úpěnlivou modlitbou za hříšníky a ustavičnou touhou být u „Ježíše skrytého“ ve svatostánku. Ve svých Pamětech (III, č. 6) sestra Lucie dává slovo Hyciantě, která těsně po té, co se jí dostalo vidění, říká: „Nevidíš plno ulic a cest a pole plná lidí, kteří pláčou hladem, protože nemají co jíst? A Svatého otce v kostele v modlitbě před Neposkvrněným Srdcem Panny Marie? A tolik lidí, kteří se s ním modlí?“ Děkuji, bratři a sestry, že jste mě doprovodili! Nemohl jsem sem nepřijít, abych vzdal úctu Panenské Matce a svěřil jí její syny a dcery. Pod jejím pláštěm se neztratí; z jejich rukou přichází naděje a pokoj, jež potřebuji a které vyprošuji všem svým bratřím ve křtu a v lidství, zejména nemocným a postiženým, vězněným a nezaměstnaným, chudým a opuštěným. Nejdražší bratři, prosme Boha s nadějí, aby nám lidé naslouchali; a obračejme se k lidem s jistotou, že nás podporuje Bůh.

On nás totiž stvořil jako naději pro druhé, naději, která je skutečná a uskutečnitelná v každém životním stavu. „Požadováním“ a „vyžadováním“ plnění povinností vlastního stavu (List sestry Lucie, 28. února 1943), tady nebe vyhlašuje skutečnou a všeobecnou mobilizaci proti lhůstivosti, která zmrazuje srdce a zhoršuje naši krátkozrakost. Nechceme být potracenou nadějí! Život může přežít jedině díky velkodušnosti jiného života. „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24) – to řekl a uskutečnil Pán, který nás neustále předchází. Když procházíme křížem, On už jím prošel před námi. Nevstupujeme tak na kříž, abychom našli Ježíše, nýbrž On se ponížil a sestoupil na kříž, aby našel nás, přemohl v nás temnoty zla a přivedl nás zpět ke Světlu.

Pod Mariinou ochranou jsme ve světě ranními hlídkami, které dovedou kontemplantovat pravou tvář Ježíše Spasitele, jež se zaskvěla o Velikonocích, a znovu objevit mladou a krásnou tvář církve, která září, když je misijní, přívětivá, svobodná, věrná, chudá na prostředky a bohatá láskou.

VYSTŘÍZLIVĚNÍ Z RŮŽOVÝCH SNŮ LISTOPADU 1989

Je tomu několik let, co byla v Římě svatořečena Anežka Česká. Její kanonizace se stala předeheurou k slavným dnům po sedmnáctém listopadu. Jako by již tam v Římě to začalo a bylo pak zakončeno listopadovými událostmi. Koho by dříve napadlo, že se tak najednou dočkáme svobody a s tím i pádu komunismu, který mluvil tom, že přetrvá na věčné časy?

Lidské tváře se tehdy rozjasnily, podávali jsme si bratrsky ruce a v naší zemi začal nový život. Radost a nadšení naplnily ty, kteří byli desetiletí dušeni lží a násilím. Padla svírající pouta a národ propukl v jásot. Tenkrát jsme stáli na Václavském náměstí nebo na Letné jako jedna rodina. Všichni byli naplněni tolerancí, ohleduplností, pochopením, láskou a nesmírnou radostí. Všude jen úsměv a nadšení, plno optimismu, vždyť jsme vyšli z vězení do jasného dne plného slunce... Zněly slavnostní fanfáry nového života. A nyní po letech cítíme chlad a fanfáry přestaly znít. Už se zase dělíme, na sebe narážíme, neomalenež se kritizujeme, pomlouváme se. Většina z nás za ten čas vystřízlivěla z růžových snů o bezprostředním a lehkém přechodu od totality k demokracii. Kam jsme se to dostali? Materialismus přetrvává, vzrůstá mamonismus, konzumismus a nacionalismus. Toto vše je jako hrozný mor, který se lidí zmocnil. Už jsme jiní, než jsme byli v listopadu 1989. Nedůvěřujeme si, jsme si cizí a zapomněli jsme velmi brzy, že v pravdě, lásce a jednotě je naše síla. Lidé se za socialismu naučili krást, naučili se lhát, podvádět... Chyba není v demokracii, která nám byla dána a pro kterou se tolik z nás obětovalo, ale chyba je hluboko v nás, v našem starém způsobu života. Současná naše situace našeho národa mnohé skličuje. Těší mne však, když se setkám s lidmi, zvláště mladými, kteří nevidí všechno jen negativně. Není důvodu, abychom byli jen pesimisty. Těžkosti jsou především proto, aby byly přemáhány. Bez obětí, a třeba i velkých, se nedostaneme dále. Člověk se však dokáže obětovat pro toho, koho má rád, neb pro to, co má rád. Bez lásky to nejde. Ani v rodině, ani v obci. Tím méně ve společenství národa nebo církve. Jistě moc záleží na ekonomické reformě, politickém utváření národa, ale jde především o niterné přetváření člověka. Bez této práce se nemůžeme dostat dále.

Svoboda je možná jen v řádu, jinak je anarchií a chaosem. Tento řád musí být v našich srdcích, rodinách, obcích, v parlamentě, ale i v pouhé frontě v obchodě. Musí být v domě, kde bydlím, a v zemi, v níž žiji. Bez změny smýšlení, odpuštění a smíření se nedostaneme dál.

*Zpracováno podle knížky Františka Lukeše: Důstojný pán si na důstojnost nepotrpěl
Psáno zpočátku devadesátých let.
František Lukeš (1921 – 1998) byl oblíbený český kněz, pedagog a spisovatel.*

Zprávy a oznámení

Sbírka na Charitu

konaná v neděli 12. 11. vynesla ve Starém Rožmitále 7.660,- Kč a ve Hvožďanech 600,- Kč

I. sobota 2. 12. – v 9,00 hod. mše sv. k počtě Neposkvrněného Srdce Panny Marie v měst. kostele

Roráty - středy 6. 12. a 20. 12. v 7,00 hod. v městském kostele

---

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 721 901 533 Uzávěrka příštího čísla 29. 11. 2017. Redakce: P. Petr Misař, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.farnostrozmital.cz

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 20. listopadu do 3. prosince 2017

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	20. 11.		mše svatá není			
Úterý	21. 11.		mše svatá není			
Středa	22. 11.					14,30 mše sv. <i>Centr.soc.sl.</i> 18,00 farní společ. <i>Panský/d.</i>
Čtvrtek	23. 11.		18,00 Za † Marcelu Šinovou		17,00 mše sv. P. Kozubík	
Pátek	24. 11.		17,00 svátost smíření 18,00 Za Marii Vonáškovou a Karla Kulovaného			
Sobota	25. 11.					19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	26. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále 8,30 Za Marii a Adolfa Trčkovy, rody Trčků, Průchů a duše v oč.		10,10 bohosl. slova	11,15 mše sv.	
Pondělí	27. 11.		mše svatá není			
Úterý	28. 11.		mše svatá není			
Středa	29. 11.					17,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Čtvrtek	30. 11.		18,00 volná intence		17,00 mše sv. P. Kozubík	
Pátek	1. 12.		1. pátek volná intence, 17,00 svát. smír. 18,00 K počtě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova			
Sobota	2. 12.		1. sobota 9,00 K počtě Neposkvrněného Srdce P. Marie Za † rodinu Viktorovu z Věšina			17,30 Zahájení adventu <i>Podbrdské muzeum</i> 19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	3. 12.	1. neděle adventní 8,30 Za rodinu Kodatovu, Sýkorovu a duše v očistci <i>Doprovod mše – Třemš. kvítka</i>		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	